

nemførelsesforretninger henlagt til domstolene under en særlig afdeling, fagedretten, der i øvrigt med hensyn til fremgangsmåde og uddannelseskrav til det medvirkende personale klart adskiller sig fra den egentlige dommervirksomhed. Til fagedretterne er især henlagt gennemførelse af civile krav. Gennemførelse af domme i kriminelle sager henhører under politiet, herunder også i et vist omfang gennemførelse af civile krav, der gøres gældende under en kriminel sag. Inddrivelse af forskudsvist udlagt børnebidrag sker ved de sociale udvalg, og inddrivelse af andre familieretlige bidrag ved politiet (i København overpræsidiat). Skattekrav inddrives af kommunale pantefogder. I øvrigt har andre inddrivende myndigheder i vidt omfang adgang til at rekvirere politiets bistand til den faktiske tvangsudøvelse.

Der er således ikke noget principielt udgangspunkt for, hvor indenfor det offentliges virksomhed gennemførelsesforretninger skal placeres.

Som noget særligt for det grønlandske samfund kan anføres, at det offentliges deltagelse i økonomiske aktiviteter er langt mere fremtrædende end i Danmark. En meget stor del af samtlige lønudbetalinger sker gennem det offentlige, idet kommunkontorerne forestår udbetaling af kommunernes, hjemmestyrets og statens lønninger, samt Grønlands tekniske Organisations udbetalinger til private mestre for statsarbejder og arbejder, der finansieres gennem boligstøttebekendtgørelsen, hvilket i alt udgør den væsentligste andel af byggeriet i Grønland. Den kgl. grønlandske Handel udbetaler dog sine egne lønninger samt en meget stor del af betalingen for indhandling i fiskerisektoren.

Samtidig påhviler oppebørslen af en lang række indbetalinger det offentlige, især kommunkontorerne. Det drejer sig bl.a. om ydelser på bolig- og erhvervsstøttelån, husleje, el, varmebidrag, vandgift og renovationsafgift, samt skatter efter den grønlandske skattelovgivning. Det skal i den forbindelse bemærkes, at tvangsinddrivelsen af skatter i Grønland er henlagt til kommunalt ansatte personer, pantefogderne.

Som et almindeligt træk ved det økonomiske liv i Grønland kan endvidere nævnes, at inddrivelseskridt mod en skyldners formueaktiver som hovedregel ikke vil komme på tale, blandt andet fordi der indenfor de dele af erhvervene, der finansieres med erhvervsstøttelån, og indenfor hele det boligstøttefinansierede byggeri arbejdes med meget høje lånegrænser og tilsvarende lave egne indskud.

I meget vidt omfang kan krav derfor kun inddrives ved tilbageholdelse i fremtidige udbetalinger.

Samtidig må det offentlige i temmelig vidt omfang nødvendigvis give kredit, dels fordi det offentlige på grund af sin overvejende andel i boligmassen af sociale grunde i vidt omfang er afskåret fra at anvende de yderste retsmidler, f.eks. udsættelse af det lejede, dels på grund af, at en ikke ringe del af befolkningens indkomster er meget ujævnt fordelt over året og i øvrigt udsat for svingninger, der ikke kan opvejes af private ressourcer.

Det er givet, at oparbejdelsen af mere betydelige restancer rent bortset fra det offentliges økonomiske interesser er meget u hensigtsmæssig set fra et socialt synspunkt, og ofte for vedkommende debitor begyndelsen til social deroute og almindelig personlig og familiemæssig desorganisation.

På denne baggrund foreslås det i lovforslaget, at adgangen til inddrivelse ved tilbageholdelsespålæg udvides til at omfatte krav i anledning af ydelser fra det offentlige til sikring af befolkningens forsyning med bolig og dertil knyttede ydelser, varme, elektricitet m.m.

Endvidere foreslås det, at fagedvirksomheden deles mellem politiet og de kommunale pantefogder. Det er hensigten, at samtlige civile krav, der kan inddrives ved løntilbageholdelse, altså hovedparten af det offentliges krav og krav på underholdsbidrag, skal administreres af kommunerne, medens inddrivelsen i øvrigt forbliver hos politiet, det vil navnlig sige af almindelige private civile krav og af krav, der udspringer af en kriminel sag.

I praksis adskiller denne ordning sig ikke væsentligt fra den hidtil gældende ordning, hvorefter politiet har ansvaret for inddrivelsen af offentlige og private krav, hvor der er adgang til løntilbageholdelse. Inddrivelse af ydelserne til erhvervsstøtteudvalg og boligstøtteudvalg samt af ydelser vedrørende forsyning med varme, elektricitet, vand og renovation foretages således af kommunkontorerne, og politiets indsats er begrænset til en stempel ekspedition på ordrer om tilbageholdelse i løn og andre udbetalinger, der sendes til politiet fra kommunkontoret, der i realiteten har ansvaret for, at fordringen er berettiget og kan henføres under krav, for hvilke der kan ske tilbageholdelse i udbetalinger. Der er tale om et betydeligt antal af den slags ekspeditioner af rent formel karakter, og det forekommer at være et overflødig omsvøb at pålægge politiet en sådan autorisationsopgave. Et samarbejde mellem den inddrivende instans, kommunens incassoafdeling, og den sociale afdeling kan skabe øgede muligheder for at undgå sociale skadevirkninger af tvangsfuldbyrdelse.

Ved den foreslåede opdeling af fagedvirksomheden mellem politiet og de kommunale myndig-